

afgift efter Reglerne i § 21. Vel hedder det i Næringskommissionens Betænkning, Side 140, at den tilsvarende Bestemmelse i den nugældende Næringslovs § 28 har tabt sin Betydning, da Næringsstatten nu overalt er bortfalden; men det ses ikke rettere, end at hin Regel om Næringsstats Paalignelse atter vil kunne faa Betydning, naar der efter Lovudkastets § 21 indføres en særegen Afgift af Næringsen under visse Forudsætninger. Og det maa formentlig erkendes, at den Tanke, som ligger til Grund for § 21, den nemlig, at den, som uden at være personlig statskyldig til en Kommune der driver en Næring, bør deraf erlægge en vis Afgift til den Kommune, hvorfra han væsentlig har sit Erhverv, dels som Bederlag for Andel i Kommunens Goder, dels for ikke at vinde en fordelagtigere Stilling end sine Konkurrenter, naturlig maa føre til den Konsekvens, at en særlig Afgift af Næringsen ogsaa kan paalægges den, der uden just at drive den i selve den paagældende Kommune dog etablerer sin Virksomhed i dens umiddelbare Nærhed, maaske omgiven af større eller mindre Dele af den, saa at han væsentlig faar sin Kundekreds fra den.

Af de til Afsnit C om Handel stillede Vædringsforslag er Nr. 63, af et Flertal, at § 37 skal udgaa, vel det mest indgribende; med Hensyn til dets Begrundelse kan man imidlertid henvise til de ovenfor anførte Bemærkninger, idet man kun skal gentage, at det for Handelsnæringsens Vedkommende efter Flertallets Formening er end mindre anbefalingsværdigt at indføre en Duelighedsprøve — af den i § 37 bestemte Bestaffenhed — end naar Talen er om Afdgangen til Haandværksnæring.

Man mener, at naar Købmænd og Detailhandlere ville handle med gamle Bøger og gammelt Jærn, bør de lige saavel som Marstandisere føre en saadan Bog til Oplysning om, af hvem de have købt disse Varer, som foreskrives i § 39, 4de Stykke, og der stilles Vædringsforslag i den Retning under Nr. 57 og 59 til §§ 33 og 35.

— Det turde formentlig være tilstrækkeligt at fordrø, at Detailhandlere holde aaben Bød, medens det just ikke bør forlanges, at enhver Handel sker fra en saadan, medens det paa den anden Side formentlig ikke er fyldestgørende at forbyde Salg af Varer for udenlandsk Regning fra aaben Bød, idet det tilsigtede Maal formentlig kræver, at saadant Salg heller ikke maa ske fra Oplag. Hertil sigte Vædringsforslagene Nr. 61 til § 35 og Nr. 62 til § 36. — Man billiger, at Lovforslaget i Overensstemmelse med Næringskommissionens Flertals Indstilling sætter Skellet mellem Gros- og Detailhandelen efter Værdien af enhver enkelt Sort Varer, som forhandles, og det med en for alle Slags Varer fælles Værdibestemmelse uden nærmere Angivelse, som nu, af de Kvantiteter, hvori en Del enkelte Varer maa sælges af Grossererne. Derimod kan man ikke finde tilstrækkelig Grund til at forhøje den nugældende almindelige Værdibestemmelse saa meget som foreslaaet, nemlig fra 40 til 200 Kroner. Udvalget formener, at der er ikke saa saa Slags Varer, for hvis Vedkommende det vilde være unaturligt at forbyde Grossererne at sælge et Parti af en ringere Værdi, og at den foreslaaede Bestemmelse i det hele vil føre til Indskrænkning i Grosserernes Handelsret, hvortil der ikke stønnes at være Tvøje. Man foreslaar derfor under Nr. 58 til § 34 i Stedet for 200 at sætte 50 Kroner. Og i Forbindelse dermed foreslaar man under Nr. 60 til § 35 at lade Paragraffens 3dje Stykke udgaa, idet man finder det urimeligt og upraktisk at forbyde Detailhandlere at sælge Varer i Partier til en Værdi af 200 Kroner eller mere.

Et Flertal i Udvalget, der dog ikke falder sammen med det Flertal, der i Almindelighed anser det for rettest at opgive de tvungne Jagprøver, stiller Vædringsforslag under Nr. 64, om at lade det 1ste Stykke i § 38, der betinger Adkomsten til at drive Materialisthandel, udgaa. Udvalgets Mindretal anser det derimod med Næringslovkommissionens Flertal for rettest, at der kan gives særlig